

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

*Já jsem světlo
Vy je nevidíte
Já jsem cesta
Vy po ni nejedete
Já jsem pravda
Vy mě nehledáte
Já jsem život
Vy mě nechcete
Já jdu před Vámi
Vy za mnou nejedete
Já jsem Váš Bůh
Vy se nemodlíte*

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Petr Hanák, Stanislava
Grůzová, Tereza
Pospíšilová, Jiří Sluka,
Jaromíra Žáková

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

Náklad

230ks výtisků

obsah

- 1 Slovo redaktorů
Milí farníci
Přehled společenství
- 2 Společenství mladších rodin
Nedělní katecheze pro děti
Perličky našich dětí
Žij, aniž žijí sobě
- 3 Tříkrálová sbírka
Farní pouť
- 4 Vzpomínka na misie
- 6 Podzimní
Sebe ve mně hledat musíš
- 7 Duchovní obnova zábr. farnosti
- 8 Ministranti v roli hraničářů
Letní pohlednice z tábora
- 9 Kdo stvořil Boha?

Slovo redaktorů

V tomto čísle přinášíme více pohledů, vzpomínku na prázdniny, také jsme se snažili vzpomenout na Pannu Marii, které je zasvěcen náš kostel, a v neposlední řadě se pomalu připravovat na dobu adventní.

Snad v tomto čísle najdete zamyšlení, legraci, prostě to, co potřebujete.

Lucie a Dominik Grůzovi

Milí farníci

Stojíme na prahu adventní doby a mnozí lidé po zkušenostech už jen rezignovaně povzdechnou: „To zas bude blázninec.“ Cílem adventu ale opravdu není zbláznit se, dokonce ani zničit se, utahat se nebo znechutit se.

Vznešený cíl adventu zní: „Připravte cestu Pánu!“ Z toho vyplývá, že existuje nějaký Pán, chce k nám přijít a cesta není připravená. Tentýž Král, se kterým jsme končili liturgický rok, má skutečný zájem zasednout na trůn v našich srdcích. On dobře ví, že všichni máme nějaký žebříček hodnot a na jeho nejvyšší příčce se nachází něco, čím skutečně řídíme svůj život. Jenže ten pomyslný trůn, první místo, objektivně patří Kristu, a cokoliv ho odtud odstraní, stane se člověku pohromou. Proto sv. Pavel tak jednoduše slibuje záchranu každému, kdo Krále vesmíru přijme za svého Pána: „Vyznají-li totiž tvé rty, že Ježíš je Pán, a věří-li tvé srdce, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“

Adventní doba má k tomu připravit cestu. Pokud Ježíš není první a vlastně ani nevíte, proč by měl být, může se advent stát dobou hledání a průzkumu. Pokud mu na trůně něco překáží, nastal čas překážky odstranit. Přeji Vám, aby ten, který skutečně přichází, mohl přijít i ke každému z Vás a to na místo, které mu patří. A hlavně aby už mohl trvale zůstat.

o. Jiří

Přehled společenství

Zpěváček	– středa 16.45, na faře (následuje mše pro děti v 18.00 v kostele) – vhodné pro děti od dvou až tří let do šesti let
Děvčata	– středa 16.45, na faře (následuje mše pro děti v 18.00 v kostele) – vhodné pro dívky od pěti let
Ministranti	– středa 17.00, v kostele na galerii (následuje mše pro děti v 18.00) – vhodné pro chlapce od šesti let
Biřmo	– pondělí 19.00, na faře
Pobiřmo	– pondělí 19.00, na faře
Katechumeni I	– úterý 18.00, na faře
Katechumeni II	– úterý 17.00, na faře
Rodiny	– středa 20.00, schází se po rodinách
Zpívání	– pondělí 16.45, na faře (následuje mládežnická mše v 18.00 v kostele)
Čtvrteční společenství	– čtvrtek 19.00, na faře
Mládež	– čtvrtek 19.00, na faře
Pátečníci	– pátek 19.00, na faře
Modlitby matek	– většinou páteční dopoledne, schází se v rodinách
Mladé rodiny	– 1. středa v měsíci od 19.00, schází se v rodinách

Milí farníci, pokud máte zájem se do nějakého společenství přidat, jistě neváhejte. Kontakt na jednotlivá společenství je k dispozici u pana faráře. Jednotlivec jako jedna špejle je snadno zlomen, společenství jako hrst špejlí se přelomí jen těžce.

Společenství mladších rodin

Již několik let se pravidelně jednou za měsíc schází společenství mladších rodin z naší farnosti. Na našich schůzkách zažíváme spoustu radosti, sdílení i povzbuzení pro duchovní i rodinný život. Každý rok probíráme duchovní témata týkající se naší aktuální životní etapy a konfrontujeme je se svými zkušenostmi. Setkání probíhají po rodinách, kde je vždy s láskou připraveno milé pohoštění. Každé setkání je malou slavností s přáteli, kteří se mají rádi a navzájem se povzbuzují na cestě víry. Zveme všechny, kteří by chtěli přijít mezi nás a nemají odvahu.

PŘIJĎTE A UVIDÍTE.

Bližší info můžete získat u

Káji Krejčí nebo Lucky Grůzové.

Nedělní katecheze pro děti

JEŽÍŠ V NEDĚLNÍCH EVANGELIÍCH

Milé děti,

Vítáme vás na začátku nového školního roku a na začátku putování se samolepkami. Každou neděli vás na stránkách knížečky, kterou jste dostaly, čeká krátký veršík a prázdné místo pro samolepku k evangeliu, kterou dostanete postupně na pravidelných nedělních katechezích v našem kostele. Každou neděli se také na nástěnce objeví krátký příběh vztahující se k obrázku. Ten si můžete buď samy nebo s pomocí rodičů přečíst. Obrázek už dokážete určitě samy vymalovat nebo vám může pomoci maminka. Krátkou básničku se můžete naučit nazpaměť a určitě budete vědět, komu s ní uděláte ve vaší rodině radost. A protože tento školní rok začínáme ve Svatém roce 2016, vyprošujeme vám zvláštní Boží požehnání a hodně radosti na vaší cestě s Ježíšem.

Vaše katechetky

Perličky našich dětí

Janička se učí Otče náš. Když maminka říká „chléb náš vezdejší dej nám dnes“, ozve se protest: „Já nechci chleba vedlejší, já chci chlebiček s máslem.“

Lukáškovi vysvětluje babička části mše. Dvakrát se říká: Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. Potřetí : Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, daruj nám pokoj. V neděli v kostele se Lukášek přidává k ostatním, správně odrecituje dvakrát a potřetí se z jeho úst ozve: „Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, daruj nám bonbón.“

Martínek se učí doma Otče náš. Už ho s pomocí maminky docela dobře odříká až k závěrečnému Amen. Na dětské mši se připojí ke kruhu dětí, s nimi Otče náš odříká, a když se nakonec neozve Amen, ozve se Martínek: „Aco takhle Amen.“ **JŽ**

ŽIJI, ANIŽ ŽIJI SOBĚ

*Žiji, aniž žiji sobě,
vyšší život je má víra:
Umírám, že neumírám.*

*Lásce s Bohem ve spojení
životem jdu v ústrety,
Bůh je u mne v zajetí,
srdce zbavil zotročení,
že Bůh, ve mně uvězněný,
vášeň budí, nezapírám:
Umírám, že neumírám.*

*Život je jen času ztráta.
Člověk se zde nalézá
v kobce, v poutech ze železa,
do kterých je duše jata.
Čekáním, až budou snáta,
je můj cit tak strašně týrán,
až zmírám, že neumírám.*

*Jaká z života je nouze,
kde netěší duši Pán!
Z lásky sladký pocit mám,
čekání hořkne mé touze:
Bože, prosím, zbav mě pouze
tíhy, které se tak vzpírám,
až zmírám, že neumírám.*

*Žiji jen, že smrt své ano
řict musí po té slotě:
O naději při životě
se smrti mám postaráno:
Smrti, do života bráno,
že tak otálíš, se sžírám,
až zmírám, že neumírám.*

*Živote, má láska ví,
že nejsem dost trpělivá:
Netisni mě, vždyť ti zbývá
prohrou dojít k vítězství.
Kéž se brzy dostaví
sladká smrt, již neodpírám:
Já zmírám, že neumírám.*

Tříkrálová sbírka se blíží – je potřeba každé rodiny – 7.- 8. 1. 2017

Milí rodiče,
chtěli bychom Vás oslovit, zda byste si neudělali s rodinou čas, třeba jen jednu nebo dvě hodiny, a šli s námi koledovat. Máme zkušenost, že je to velká legrace.

Skupinka koledníků dostane mapu s rajónem, který budou mít za úkol obejít podle svých časových možností, tzn. kdo může koledovat jen hodinu, dostane v

mapě zakreslenou jednu kratší ulici. I jedna hodina koledování má obrovskou cenu; samozřejmě čím déle lze koledovat, tím lépe, ale i krátké koledování je důležité.

Na faře je možnost napít se teplého čaje, pro celodenní koledníky je přichystán teplý oběd.

Koledníci budou odměněni charitou drobným dárečkem a volným vstupem do nějakého zařízení (ještě se domlouvá, zda plavání v Kuřimi nebo kino).

Ve skupince bývají minimálně dvě osoby, optimální jsou však tři nebo čtyři osoby (z toho tři děti). Vždy je nutná přítomnost jednoho dospělého. Celostátní termín koledování probíhá ve dnech 1. 1.–14. 1., v naší farnosti se bude chodit **7. 1. a 8. 1. 2017** a pak i ve všední dny odpoledne (nyní časově neurčeno, záleží na možnostech koledníka, ale vždy po domluvě s Blankou Prokopovou).

Koledujeme nejen po rodinných domech, ale i v panelácích, tzn. koledníci nejsou celý den v zimě. Koleduje se i v obchodech Kaufland a Albert, tam jsou vhodnější skupinky s dětmi a hudebním doprovodem (zpěv, hra na hudební nástroje).

Na mnohých místech koledníky lidé dobré vůle čekají a děti obdarovávají sladkostmi (ty jsou pak samozřejmě jejich), setkáváme se ovšem i s nepřijetím (to ale není pro koledování odrazující).

Věřím, že přijdete!

Blanka Prokopová

Onen život v nebesích bude teprve ten pravý:
A dokud smrt nezastaví
běh životů pozemských,
radovat se nelze z nich,
pro smrt jen své dny zde sbírám,
umírám, že neumírám.

A co více smím dát svého
Bohu ve mně, jistotě,
ne-li tebe, živote,
a víc těšit se pak z Něho?
Jenom jej miluji s něhou,
jinému se neotvírám:
Umírám, že neumírám.

Jsem-li ti tak vzdálená,
co je to pak za život,
plný trápení a psot,
nejhorší smrt, jakou znám?
Sama k sobě soucit mám,
že má bída tak mě svírá,
až zmírám, že neumírám.

sv. Terezie z Avily

Farní pout'

„Bylo to nádherné! Krásný zpěv! Přišlo mnoho lidí! A závěrečná píseň a odchod byl fascinující! Tak důstojné a krásné,“ sdělovaly mi naše farnice, když jsem se ptala, jaká byla oslava farní pouti. Co bychom si mohli říci o Panně Marii? Zkusme to s papežem Františkem.

Maria je znamením útěchy

Druhý vatikánský koncil nám zanechal důležitou meditaci o Panně Marii: „Když neposkvřená Panna dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy a vyvýšena Pánem jako královna všeho tvorstva.

Matka Ježíšova – oslavená s tělem a duší v nebi – je obrazem i počátkem církve, která se dovrší v budoucím věku. Maria zároveň zde na zemi září před putujícím Božím lidem jako znamení jisté naděje a útěchy, dokud nepřijde den Páně.“ (Srov. Lumen gentium 59, 68.)

Matka i sestra

Maria poznala mučednictví kříže – mučednictví svého srdce, mučednictví duše. Když Ježíš trpěl na kříži, ona trpěla ve svém srdci. Plně se s Ním sjednotila, a proto jí bylo darováno vzkříšení. Kristus je první ze vzkříšených a Maria je první z vykoupených; je první z těch, „kteří jsou Kristovi“. Je naší Matkou, ale můžeme říci, že je také naší zástupkyní, naší sestrou – naší první sestrou.

Zápas mezi církví a drakem

Úryvek z biblické knihy Zjevení přináší výjev zápasu mezi ženou a drakem. Žena, která představuje církev, je z jedné strany oslavená a vítězná, z druhé strany dosud prožívá porodní bolesti. Taková je ve skutečnosti také církev – jestliže v nebi je již spojena se slávou svého Pána, v dějinách trvale prožívá zkoušky a čelí výzvám, které s sebou nese konflikt Boha s ďáblem, stále přítomným nepřítelem.

Maria bojuje po našem boku

V tomto zápase, kterým procházejí Ježíšovi učedníci – tedy my všichni – nás Maria neopouští. Matka Kristova a Matka církve je vždy s námi a neustále s námi kráčí. Také Maria v jistém smyslu sdílí tento dvojí stav. Sama pochopitelně jednou provždy vstoupila do nebeské slávy; neznamená to však, že by se vzdálila a oddělila se od nás.

Naopak, Maria nás doprovází, bojuje po našem boku, podporuje křesťany v zápasu proti silám zla. Modlitba s Pannou Marií, zejména modlitba růžence, má také tuto „bojovnou“ dimenzi. Znamená to, že je to modlitba, která nás podporuje v bitvě proti zlému duchu a jeho pomahačům. Také růženec nás tedy v této bitvě podporuje.

LG (Zpracováno podle webu České sekce Radio Vaticana na pastorace.cz)

VZPOMÍNKA NA MISIE

V souvislosti s Misijním mostem modliteb zavzpomínáme na duchovní obnovu naší farnosti v roce 2015, kterou vedl otec Josef Novotný, spirituál v brněnské koleji mládeže Petrinum. Otec Josef se s námi podělil o zážitky ze svého pobytu v Tanzanii a na ostrově Zanzibaru. Sešli jsme se v sobotu večer ve farním sále při malém občerstvení a shlédli snímky ze života tamních lidí i video ze slavení mše svaté.

Tanzanie se rozkládá na východním pobřeží střední Afriky. Vznikla sloučením dvou původně nezávislých států Tanganiky, ležící u stejnojmenného jezera, a Zanzibaru. Rozlohou se řadí na 30. místo ve světě. Hlavním městem je Dodoma. Obyvatelé se člení do mnoha kmenů, z nichž jsou nejpočetnější Svahilci, Sukumové a Namweziové. Jako ve většině afrických zemí žije většina obyvatel na venkově. Gramotných je 67% obyvatelstva. Tanzanci vyznávají křesťanství (Tanganika) a islám. Úředními jazyky jsou angličtina a svahilština. Obyvatelé jsou hluboce věřící a pravidelně navštěvují nedělní mše. Muslimové a křesťané se navzájem respektují. Země povoluje i smíšená manželství.

Zanzibar je souhrnný název pro dva ostrovy při východoafrickém pobřeží – jižní ostrov Zanzibar a severní ostrov Pemba. Spolu s Madagaskarem byl významnou obchodní metropolí Indického oceánu. Obchodovalo se s otroky, slonovinou a kořením. Přezdívalo se mu „báječný hřebíčkový ostrov“.

Z toho plynulo bohatství, které se odráželo ve výstavnosti budov. Jednou ze zajímavostí je, že pokud budova zchátrala, zbořili ji, ale její vchodové dveře použili do budovy nové. Tak se stávalo,

že dveře byly starší než budova sama. Dveře byly zručně a bohatě vyřezávané a značily bohatství majitele domu. Ostrov je dodnes známý pěstováním bylin, palmy Raffia a koření (převážně: hřebíček, skořice, muškátový oříšek a pepř). Na trhu v jednom stánku napočítal Otec Josef více než 50 druhů koření.

Obchod s otroky byl ukončen v roce 1897 z přinucení Britů, kteří měli v oblasti východní Afriky velký vliv.

Převažujícím náboženstvím na Zanzibaru je islám (až 97% lidí).

Tanzanie leží ve stejném časovém pásmu jako naše země. Lidé zde žijí opravdu velmi chudě a zcela odlišně od našeho způsobu života. Dokonce mají i jinou barvu kůže. Jsou hodně snědí – hnědší než káva.

Vesnická obydlí jsou postavena na pralesních mýtinách. Stavebním materiálem pro domy jsou dřevěné tyče, větve palem a banánovníků, liány, v lepším případě cihly z hlíny a travin – u nás známé pod pojmem kotovice. Domy stavějí ženy. Chudý domek z hůlek a listů je hotový za dva dny. Tímto způsobem se stavějí též kurníky pro slepice. Postavit dům z kotovic trvá déle. Nejprve je potřeba zhotovit cihly – jednu jako druhou. Potom vystavět tvar domu (hranatý nebo kruhový) s několika půlkruhovými otvory při zemi. Zde se rozdělají malé ohýnky, které cihly vysušují. A samozřejmě nesmí scházet střecha ze širokých listů. Když je žena šikovná, stihne vše za čtrnáct dní. Jsou zde i stavby z pálených cihel. Většinou jsou z nich postaveny kostely a školy.

Kolem domků se rovnají minizahrádky (1–2 řádky) se zeleninou, pro potěchu ženy a k užítku rodiny. Druh zeleniny jsme nedokázali definovat. Obyvatelé chovají též domácí zvířectvo. Po prostranství volně pobíhají slepice a v chlívků se válejí prasátka. Chlívek si představte jako klec nad zemí, vyrobenou z hůlek svázaných k sobě lianami. Výkaly tedy volně odtékají k zemi, kde se shromažďují, a prasátko leží v čistotě. Jenom nevím, jestli prasátko po vykrmení není vlnité...

Zúrodnit půdu v pralese není vůbec jednoduché. Musí k tomu stačit dřevěná radlice, ovládaná zdatným mužským/chlapeckým hubeňourem. K vysekávání porostů slouží mačety. Ty nosí za pasem i ženy.

Oblečení žen připomíná barevnou paletu. Je jím kus látky, kterou si ženy velmi umně obmotají kolem těla. Pracující muže jsme na záběrech spatřili dva. Jeden seděl u šicího stroje a druhý seděl na motorce.

Benzínová stanice s pohonnými hmotami do motorových vozidel (jediný motocykl ve vesnici) je malá vyzdřená místnost, před ní je postavená umělohmotná kád' a kolem jedenapůllitrové PET lahve naplněné benzínem...

Protože ve vesnicích není nataženo elektrické vedení do jednotlivých domů, vesničané se shromažďují na jednom místě, kde je trafostanice. Ta se zapne v určitou dobu. Zde si můžete nabít i mobil.

Do větších vesniček jezdí pojízdná pošta či banka. Lidé se posadí na židle na prostranství a striktně dodržují zasedací pořádek tím, že se posunují na postupně se uvolňující místa již odbavených spoluobčanů tak dlouho, než na ně přijde řada.

Několik snímků zachycovalo záběry z pralesa a safari, záběry šelem, mohutných slonů a jiných exotických zvířat. Jako zoologická zahrada...

V Tanzanii je velká nouze o vodu. Výprava, se kterou jel otec Josef, zde pobývala v období, kdy bylo hodně sucho. Podle toho vypadaly i silnice (tedy spíše polňačky). V období dešťů si tyhle cesty neumím představit.

Zdejší obyvatelé pijí vodu z řek. Pro vodu chodí převážně děti ve věku od čtyř let. Kolem schůdného místa břehu a mělčiny v řece se natlučou silné tyče do tvaru půlkruhu. Je to ochrana před krokodýly. Při sebemenší neopatrnosti hrozí nebezpečí, že krokodýl stáhne člověka pod hladinu. Letos takto zemřelo téměř sto lidí. Na tomto místě ženy také perou prádlo...

Malé děti jsou vydatnými pomocníky v rodině. Již čtyřleté dítě má na zádech svého mladšího sourozence uvázaného v šátku a celý den s ním pobíhá. Malé děti tak nepláčou, protože jsou v neustálém kontaktu s někým ze svých blízkých. Záběry dětí ve škole byly ohromující. V malé místnosti se tísnilo několik desítek dětí.

V lavici pro jedno dítě jich seděla čtveřice, ulička byla též zaplněná, děti seděly namačkané i kolem učitele. Po pár minutách pobytu se zde nedalo téměř dýchat. Vyučovalo se do odpoledne. Velkou výhodou a pomocníkem pro vyučujícího je výchova z rodiny: „Když dospělí mluví, děti mlčí!“ Toto pravidlo je zakořeněné a sledovat se dá i při dětských hrách.

Výprava, se kterou otec Josef do Tanzanie putoval, vezla hračky do školky a dezinfekci pro nemocnice.

Děti ve školce hračky vůbec neměly. Neumím si představit dítě bez hračky...

Pár záběrů z tzv. nemocnice bylo pro náš velký údivem. Byla to místnost s velmi špinavými stěnami, postelí s moskytiérou a rezavou váhou pro kojence. Proto se nedivme, že je zde vysoká úmrtnost.

I malá pomoc je velkým dobrodiním.

Lékařem je místní šaman – člověk se zkušenostmi. Lidé důvěřují i Švýcarce, která sem přijela a nemá ani základní zdravotnické vzdělání, ale je „bílá“.

Na dalších fotografiích jsme zhlédli stavbu kostela – resp. obětního stolu v něm. Otec Josef zde zastával funkci míchačky. Nad ním stál, s rukama v kapsách, místní „dozorce správnosti postupu“.

Nejpůsobivější byl videozáznam ze mše svaté. Afričané oplývají úžasným smyslem pro rytmus a tanec.

V kombinaci s barevností oblečení a specifickými písněmi byl celkový dojem více než úžasný. Chválili svého Pána radostně! Chválili Ho až tři hodiny.

Avůbec nespáchali domů...

PODZIMNÍ

Cesta ke kostelu zbarví se listím,
řeky proud pomalu vychládá.
Modré nebe zvolna potemní
a stáří otvírá bránu i most.

Vcházím do podzimu s kyticí pro Marii,
s jejím narozením nabírám dech
a dětem s brašnami na zádech
Radostně s vírou zamávám.

Kéž i naše víra, ta podzimní,
jako prvňáčkům vesele září,
kéž jdeme jí v ústřety s nadějí,
že Pán jaro zas dá.

Ať Bůh přináší do duše klid,
vždyť žít na Zemi nebudu stále.
A až ON si mne jednou povolá,
řeknu mu: „I podzim jsem měl rád.“

SG

PŘEČTĚTE SI:

SEBE VE MNĚ HLEDAT MUSÍŠ – básně svaté Terezie od Ježíše

V roce 2015 uplynulo půl tisíciletí od narození Terezie de Cepeda y Ahumada, která jako řeholnice přijala jméno Terezie od Ježíše a svými spisy i činy se zařadila mezi nejvýznamnější osobnosti katolické církve a španělského mysticismu.

Terezie od Ježíše, též zvaná Terezie z Avily, pocházela z druhého manželství svého otce a měla celkem jedenáct sourozenců, z toho dvě sestry. Jako dvacetiletá vstoupila proti vůli otce do kláštera tamních karmelitek. Po obrácení, které prožila po dvaceti letech řeholního života, se u ní projevil první mystické prožitky. Napsala poté vícero knih, v nich popisuje svůj život

s Bohem. Založila sedmnáct reformovaných klášterů karmelitek. Smrt ji zasáhla v Alba de Tormes dne 4. října 1582. Blahořečena byla roku 1614, svatořečena v roce 1622. V roce 1970 byla prohlášena učitelkou církve.

Její básnické dílo je rozsahem nevelké, ale odráží se v něm jak touha po sjednocení duše s Bohem a vášnivý temperament, tak znalost španělské básnické tradice. Dá se předpokládat, že část básní sv. Terezie se ztratila, protože její spolusestra Marie od sv. Josefa tvrdí, že Terezie sepsala velké množství romancí a popěveků o všech událostech, které se jí týkaly. Je tedy možné, že některé verše rozdala nebo po její smrti zmizely. Na druhé straně je pravda, že Tereziiny básně se nám mnohdy zachovaly v několika variantách, což lze přisoudit práci opisovačů. Jelikož se dochovaly jen velmi sporé autentické rukopisné důkazy její básnické tvorby, je po pěti stech letech někdy obtížné odlišit její původní texty od jiných, které jí mohou být pouze připisovány.

Vydalo Karmelitánské nakladatelství

Duchovní obnova zábrdovické farnosti v roce 2016

Letošní duchovní obnovu v naší farnosti jsme prožili v sobotu 5. listopadu. Vedl ji otec David Ambrož, ustanovený spirituálem na Biskupském gymnáziu v Brně. Zamýšlel se nad tím, co to je Boží milosrdenství.

Přednášky byly dvě. Mezi nimi jsme se sešli v sakristii na malé sladké pohoštění.

Pokusím se shrnout myšlenky přednášejícího.

1. přednáška

Život každého člověka se posvěcuje znovunabytím úcty, nadějí, nesobeckou láskou, obrácením k dobru, a to skrze Boží milosrdenství. Máme ve svých rukou i proměnu druhých lidí. Pokud máme otevřené srdce vůči druhým, tak se i v nich vzbuzuje důvěra. Člověk potřebuje mít svou důstojnost, ať už prošel čímkoliv. Protože všichni jsme zhřešili a hříchy nás deformují, tj. poskvřňují náš status.

Všichni máme být svatí, a to skrze milosrdenství. Kamenné srdce druhého člověka mohu změnit rozdáváním pokoje, odpuštěním a láskou. Láska je totiž věcí rozumu a vůle. Milosrdenství dává ten, kdo ví, že moc nepřítele proti němu nic nezmuže. Bláznovství je dát milosrdenství satanovi. Čím víc jsem Kristův, tím víc můžu být milosrdný. Miluj Boha nade všechno a bližního jako sám sebe!

Desatero Božích přikázání není milosrdenstvím. Je to minimum pro zajištění bratrského soužití.

Ani sedm skutků tělesného a sedm skutků duchovního milosrdenství nezahrnuje celé milosrdenství. Ale jen v lásce se stávají širšími.

Pokud zapomenu, že žiji na světě pro dobro lidí, jsem na tomto světě zbytečný. Život nejposlednějšího a nejprotivnějšího člověka je důležitější než život můj.

Bohu dělá největší radost, pokud projevuji druhým milosrdenství. Já se raduji z Božího milosrdenství. Raduji se, že je Bůh milosrdný ke mně, a On je radostný, že může být ke mně milosrdný. Bůh je nejvyšší dokonalý a spravedlivý, proto nám odplácí podle našich skutků. Ale Bůh nás miluje a nechce se smířit s tím, když odmítáme život a volíme smrt skrze hříchy. Proto svou obětí vykonal spravedlnost a zároveň zvolil milosrdenství.

Vysvětlení: Při stvoření člověka dostal každý z nás účel, tj. vše, co dělám, dělám za účelem...

Bůh nás stvořil k lásce, ale my jsme zhřešili a odmítli smysl našeho života, kterým je láska.

Proto nás Bůh vykoupil smrtí svého Syna a znovu nám daroval svým milosrdenstvím smysl života.

2. přednáška

Díky křtu jsme se stali rodinou dětí Božích a jako rodina máme i žít. Plakali bychom radostí, kdybychom věděli, jak mnoho nás Bůh miluje.

Křtem se stáváme jedním tělem. Obrazem Těla Kristova je manželství. V manželství tvoří muž a žena jedno tělo a jednu duši. Církev je svatá i hříšná zároveň. Svatost nás prostupuje, prolíná nás. To, že patřím do církve, je obrovské privilegium. Když se já zrovna nemodlím, druzí mne posvěcují svou modlitbou.

Jsem poskvřňován hříchy druhých lidí. Avšak moc posvěcování převládá. Všechny údy těla se proto musí uzdravit, aby se celé tělo uzdravilo.

Důležité je propojení jednoty. Celá církev touží, aby byly odpuštěny hříchy všem jejím dětem.

Naším cílem je společné posvěcení. Já nemůžu být svatý bez tvé svatosti. Milosrdenství je odrazový můstek pro církev. Naší mírou je Bůh ve své milosrdné lásce. Je nutné i milosrdenství v první osobě, tj. Já. Proto obnovme hodnotu mlčení při rozjímání slova Božího. Ztišme se a napojme se na Pána Boha a naslouchejme slovu, které je určeno každému jednotlivě.

Duchovním cílem je putování a cílem pouti je milosrdenství. To vyžaduje závazek a oběť.

Prosme za pomoc k odpuštění. Připojme svatou zpověď.

Pramenem milosrdenství je svátost smíření. V ní se všechny hříchy odpouštějí, kromě rouhání se Duchu Svatému. Podmínkou svátosti smíření je opravdová lítost. Lítostivý hříšník je milý Bohu.

Svátost smíření je natažená ruka Božího milosrdenství.

Mluvte spolu o Božím milosrdenství, je to povzbuzení. Naučme se skutky tělesného a duchovního milosrdenství nazpaměť.

Po přednáškách následovalo radostné slavení mše svaté s udílením svátosti nemocných.

Na závěr byla vystavena Nejsvětější svátost oltární k tiché adoraci.

Po tuto dobu mohli věřící přistupovat ke svátosti smíření.

„Pane Ježíši, raduji se z toho, že mne nazýváš svým přítelem.“

Ministranti v roli hraničářů

Jako každý rok, tak i letos zorganizovali ministranti tábor. Protentokrát jsme se zabydleli na faře v Újezdu u Černé Hory. Po příjezdu jsme si vyrazili na krátkou procházku, abychom blíže poznali tamější okolí. Po dobu tábora jsme po večerech před spaním četli knížku „Hraničářův učeň“. Podle této knihy byl tematicky připraven celý tábor. I noční hra hned první noc, kdy měli kluci za úkol dostat se přes hradní nádvoří, aniž by byli spatřeni hlídkou.

Hraničáři jsou postavy v zelenošedých pláštích, které mají vždy u sebe meč nebo luk. Proto si také kluci dopoledne vyráběli hraničářské pláštěnky a později i výzbroj. Odpoledne jsme hrávali hry na louce, mezi nimi třeba špaček a kanystr. Jedno odpoledne jsme na dvoře naskládali terče a učili kluky správně střílet z vlastnoručně vyrobených luků. Bonusem pro starší bylo střílení ze vzduchovek, a tak se vše protáhlo až do večere. Večer jsme zpívali písničky nebo hráli upíry.

Další den měli kluci za úkol ulovit co nejvíc kanců, což byli vedoucí. K večeru jsme už raději byli jen na dvoře a hráli přestřelku. Za ranního rozbřesku jsme se začali balit na dvoudenní výlet. Naše velké putování za nepřátelskými tvory začalo. Když se smrákalo, došli jsme k památníku padlých vojáků, kde jsme se utábořili a začali chystat teplou večeři. Po předchozím vaření nám už nezbyvalo moc vody, a tak jsme zkusili nabrat vodu z blízkého jezírka a přefiltrovat ji přes Kubův filtr. Vyrobili jsme si Dobrou vodu.

Cestou zpátky z dvoudeňáku jsme se zastavili na rozhledně. Tady začala další hra, a to na stopování Kalkarů. Po stromech byly různě zavěšené kousky provázků, které značily cestu hustým lesem. Před večeří jsme si pak ještě zahráli pár kol přestřelky. Následující den byl závěrečný lov na Kalkary.

Poslední večer byl velkolepý – uspořádali jsme totiž bohatou hostinu. Tábor končil nedělí, a tak jsme šli společně ráno na zdejší mši. Do oběda jsme měli plné ruce práce uvést vše po našem pobytu do původního stavu. Umíte si představit, jak to asi vypadalo... Konečně bylo vše, jak má být, a následovala zpáteční cesta do Brna.

PH

Letní pohlednice z tábora

Tento rok jsme se s našimi kamarády vypravili hlídat skautské tábořiště na Vysočinu. Naši muži znali tábořiště z dob skautských, my ženy zase z jiných akcí, nejeli jsme tedy do neznáma. Naopak jsme se těšili na tábořiště obklopené zelenými lesy a voňavými loukami, na cestu na latríny vedoucí přes potůček, na tůňku a polní kuchyň. Konečně jsme se dočkali, tábořiště bylo přesně takové, jaké jsme si ho pamatovali. Pro naše děti to byla stanová premiéra, byli jsme tedy zvědaví, jak se jim to bude líbit. Všechny pobyt na táboře přijaly jako samozřejmou věc, ne nadarmo jsou to děti skautů, že ☺

Na tábor jsme jeli s připraveným jídelníčkem a naprosto nepřipraveným programem. Měli jsme v úmyslu strávit pár dní v přírodě a nechat věci volně plynout. Jakmile jsme však první noc uložili děti a usedli do „vůdcáku“, probudily se v nás pudy bývalých vedoucích z táborů, nakoukli jsme do táborového vybavení a na každý den si jen tak mimochodem připravili pro děti alespoň jednu hru. Těžko říct, koho to bavilo více – zda děti hraní her, nebo nás dospělé jejich chystání. Celý pobyt pak vyvrcholil pokladovkou, kdy dětem předal poklad černokněžník – ty starší sice tušily, že je to převlečený táta, ale i tak byly napnuté a do hry se plně ponořily. Dalším „zpestřením“ táborového pobytu byly vosy, které měly hnízdo mezi stany, a ačkoli se je tátové snažili všelijak vypudit, přesto si každý z tábora odvážel minimálně jedno vosí štípnutí. Děti se zocelily a ty, jež dostaly štípanec

Vícekrát, pak už ani nebrečely a my si tak ověřili, že díky Bohu žádné nemá alergii na vosí žihadlo.

Myslím, že se celý tábor náramně vydařil, a za sebe mohu říci, že jsem si odpočinula lépe než někde na drahé dovolené ve čtyřhvězdičkovém hotelu, neboť naše ubytování mělo nad sebou hvězd bezpočet. All inclusive strava byla zastoupena špekáčky a namísto uměle vytvořených animačních programů jsme měli milou společnost a hry v lese. Opět se tedy potvrdilo, že není tolik důležité kde, ale hlavně s kým jste, a já byla moc ráda, že naše děti odstartovaly táboření v tak pohodové atmosféře (až na ty vosy teda ☺) a my jsme mohli být při tom.

TP

KDO STVOŘIL BOHA?

Vzpomněl jsem si na svou dětskou učebnici šachu, kde autor na začátku připomíná známý příběh. Je zřejmé, že v šachových učebnicích se tento příběh používá, aby si začátečník uvědomil, jaké možnosti v sobě tato hra skrývá. Jakýsi indický učenec ukáže pánovi svůj objev a naučí ho hrát šachy. „Jakou chceš odměnu?“ ptá se mocný vládce. „Polož na první políčko (a1) jedno pšeničné zrnko. Na další (b1) dvě zrnka, tedy dvojnásobek, na další políčko (c1) dvojnásobek předešlého, tedy čtyři zrníčka, a tak postupuj až na poslední 64. políčko (h8). Dej vždy dvojnásobek předešlého...“ Vychází nám asi 18 a půl trilionu, 18 500 a ještě 15 nul. Pro představu – vzdálenost ke Slunci je asi 150 milionů kilometrů, tedy 6 nul. To číslo je prostě nepředstavitelné. Tolik pšenice se ani nedá sehnat. Tolik se jí na celé Zemi neurodí ani za dva tisíce let!

Vzpomínám si, že když jsem byl v páté třídě, chtěli jsme to číslo se sestrou spočítat, ale vzdali jsme se někde na políčku d3 nebo e3, tedy asi ve třetině. Číslo se ale přesto dá přesně spočítat. Lze přesně určit, kolik zrníček je potřeba. Je to nepředstavitelné, ale není to nemožné.

Samozřejmě nikoho nenapadne, že onen učenec mohl chtít, aby vládce na každé políčko nedával jen dvojnásobek, ale dokonce trojnásobek. Jedno zrnko, tři, devět, dvacet sedm a tak dále. V principu by se ale moc nezměnilo, výsledná suma by sice byla mnohokrát větší, ale všechno by bylo stejně nepředstavitelné.

Když člověk uvažuje o Bohu, postupuje často podobným způsobem. Podobně jako vládce klade zrnka na políčka šachovnice, člověk přiřazuje Bohu stále více a více vlastností a to, že člověku chybí schopnost si ve výsledku o takovém Bohu udělat nějakou představu, jakoby „potvrzuje“, že se jedná o „představu nepředstavitelného“. A přitom stačí úplně jednoduchá otázka a celá ta fascinující představa nepředstavitelného Boha, který je součtem

všech dokonalostí, dostane trhlinu. Všechno má svůj počátek, a tak musí mít počátek i Bůh. A tady můžeme vidět, že otázka „Kdo stvořil Boha?“ je velmi důležitá.

Říkal jsem, že je třeba jít oklikou, a naše otázka nám pomáhá, abychom zůstávali opatrní vůči vlastnímu uvažování. Je to něco podobného jako koleje, které sice nedovolí lokomotivě, aby si jezdila kam chce, ale umožňují, že vlak jede tam, kam má.

Vraťme se k našemu učenci z naší šachové učebnice. Když vezme jediné zrnko pšenice a zaseje ho do půdy, v tom okamžiku to zrnko ztrácí. A přece platí, že pokud to zrnko nezasejeme do půdy, nemůže růst. Ale když se zrnka vzdáme a položíme ho do hlíny, vydá veliký užitek. V některém klasu je třeba třicet, v jiném třeba i sto zrnok. Jak se to stane? A kde jsou ta zrnka ukrytá? Jak je to zařízené a kým naprogramované? Najednou je před námi úžasně tajemství. Tady si nevystačíme s tím, že všechno podrobně prozkoumáme. Dnes se hodně hovoří o geneticky upravených potravinách. Upravuje se nejčastěji kukuřice a také pšenice, aby výnosy byly co největší a rostliny co nejodolnější vůči škůdcům a jiným špatným vlivům. A přece na začátku potřebujeme to jedno malé zrnko, které je nositelem života. Je nesmírně závažné vnímat skutečnosti v jejich souvislostech, které nás přesahují, i když často nejsme schopni dohlédnout, jaké mají důsledky. A tak můžeme konstatovat, že otázka „Kdo stvořil Boha?“ je také otázka závažná. Ale to je tak všechno.

Když se tak člověk zeptá, směřuje ve svém nitru právě k těm důležitým a závažným souvislostem, které přesahují naše chápání. Vlastně se ptá po Bohu samém. Ve skutečnosti to vypadá trochu dětsky nemotorné, ale když hledáme Boha, jsme vlastně nemotorní všichni, dospělí stejně jako děti. Ale to nevadí, HLEDEJME DÁL!

Z knihy *DĚTI SE PTAJÍ, ODBORNÍCI ODPOVÍDAJÍ*; na otázku odpovídal Adolf Pintíř.